

Η περίοδος που διανύουμε χαρακτηρίζεται από τη μία με **συνέχιση και βάθεμα της δομικής κρίσης του καπιταλισμού σε παγκόσμια κλίμακα, χωρίς να φαίνεται κάποιο ηγεμονικό σχέδιο υπέρβασής της από αστική σκοπιά.** Ως απόρροια της κρίσης και όσο αυτή δεν ξεπερνιέται με έναν δυναμικό τρόπο για το κεφάλαιο, ραγδαίες είναι οι εξελίξεις σε χώρες όπου οξύνονται οι ήδη υπάρχουσες ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις. Χαρακτηριστικά τα παραδείγματα στη μέση Ανατολή και στην Ουκρανία όπου ο δυτικός καπιταλισμός

ωθούμενος από τις ιμπεριαλιστικές του επιδιώξεις εκμεταλλεύεται και μετασχηματίζει τις αντιθέσεις στις χώρες αυτές, ενώ ταυτόχρονα αναδεικνύονται ελπιδοφόρα παραδείγματα κινημάτων. Χαιρετίζουμε τον αντιφασιστικό και αντιιμπεριαλιστικό αγώνα του λαού και της εργατικής τάξης της Αν. Ουκρανίας και την Παλαιστινιακή αντίσταση στη Γάζα.

Στην **Ευρωπαϊκή Ένωση**, της οποίας οι νεοφιλελεύθερες και αντιδημοκρατικές πολιτικές οξύνονται, ειδικά υλοποιείται από τις κυβερνήσεις και κεντρικά από Κομισιόν - ΕΚΤ ένα σύνολο αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων που ανά εθνικό επίπεδο αυξάνει την εκμετάλλευση, καταργεί τα εργατικά - λαϊκά δικαιώματα, προχωρά σε δραματική ανακατανομή του πλούτου υπέρ των πλουσίων, λεηλατεί τα απομεινάρια του «κράτους πρόνοιας», ενώ σε επίπεδο ολοκλήρωσης βαθαίνει την επιτροπεία της ΕΕ με ευθεία αμφισβήτηση της λαϊκής κυριαρχίας πάνω στις χώρες, μονιμοποιεί τη δημοσιονομική πειθαρχία, ενισχύει ακόμα περισσότερο την ηγεμονία των ευρωπαϊκών πολυεθνικών μονοπωλίων, των τραπεζών και βεβαίως των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών, με τον γερμανικό ιμπεριαλισμό σε πρώτο ρόλο. Σε κάθε περίπτωση η επιλογή της στενής πρόσδεσης στην αρχιτεκτονική της ΕΕ από πλευράς των αστικών τάξεων αναδεικνύει τον ταξικό της χαρακτήρα. Σήμερα λοιπόν, περισσότερο από ποτέ δεν μπορούμε να έχουμε αυταπάτες για μια «φιλολαϊκή στροφή» της πολιτικής της ΕΕ.

Τα αδιέξοδα της καπιταλιστικής κρίσης που στην Ελλάδα συνεχίζει και βαθαίνει αποτυπώνονται με χαρακτηριστικά παραδείγματα τα υψηλά ποσοστά ανεργίας, την παρατεταμένη ύφεση και τη μηδενική βιομηχανική ανάπτυξη. Η επιμονή της κυβέρνησης και τις αστικής τάξης σε κεντρικές επιλογές τους (ΕΕ, ευρώ, ιδιωτικοποιήσεις, αποπληρωμή του χρέους) και η αδυναμία περιγραφής ενός θετικού προτάγματος που να στρατεύει τις λαϊκές μάζες συμβάλλει στην αδυναμία σταθεροποίησης του πολιτικού σκηνικού.

Η κυβέρνηση **ΝΔ-ΠΑΣΟΚ** μετά και την προσφυγή της για ψήφο εμπιστοσύνης στη βουλή δείχνει ακόμη **μεγαλύτερη αποδυνάμωση** και αδυναμία να συνάψει κοινωνικές και εκλογικές συμμαχίες. Φαίνεται ότι θα δώσει την μάχη για να υπερβεί τον κάβο της προεδρικής εκλογής, με τη συγκέντρωση 180 βουλευτών, χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα (τρομοκρατία από τις αγορές, εκβιασμοί, χρηματισμοί βουλευτών, πίεση από ΕΕ-ΔΝΤ). Μια τέτοια εξέλιξη θα αποτελεί κοινοβουλευτικό πραξικόπημα και δε θα εκφράζει τη λαϊκή βούληση. Απέναντι στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες και την εκλογική αναμονή, ο μόνος δρόμος για την αποτροπή αυτής της εξέλιξης και την ανατροπή της κυβέρνησης και της αντιλαϊκής πολιτικής, είναι η μαζική λαϊκή κινητοποίηση και ο παλλαϊκός ξεσηκωμός.

Η ΝΔ αποτελεί το βασικό κορμό της κυβέρνησης και τον κύριο πολιτικό εκφραστή της αστικής τάξης. Εντείνοντας την ακροδεξιά- αντιαριστερή- αντικομμουνιστική ρητορεία της. Παράλληλα εκφράζοντας τον κοινωνικό κανιβαλισμό διατηρεί συμμαχίες με αντιδραστικά κομμάτια:

Τα σχέδια για την ανασυγκρότηση της **«κεντροαριστεράς»** (με το ΠΑΣΟΚ, την ΔΗΜΑΡ, το Ποτάμι κ.λπ.) έχουν μείνει στα χαρτιά, ενώ εντείνεται η φθορά και η αποσάθρωση αυτού του πολιτικού χώρου.

Επιπλέον, οι δυνάμεις της κεντροαριστεράς έλκονται από την προοπτική εκλογικής- κυβερνητικής νίκης του ΣΥΡΙΖΑ.

Η βίαιη επίθεση στους εργαζόμενους και τη νεολαία και η συνεπακόλουθη κρίση πολιτικής εκπροσώπησης

οδήγησε στην ενσωμάτωση των πιο αντιδραστικών τμημάτων των μικροαστικών στρωμάτων στη ΧΑ. Παράλληλα, μερίδες της αστικής τάξης (π.χ. εφοπλιστές) την αξιοποιούν για το προχώρημα των επιταγών του κεφαλαίου. Στην όξυνση της καταστολής προστίθεται και η δράση της ΧΑ, η οποία διατηρεί στενές σχέσεις με τον κατασταλακτικό μηχανισμό, χτυπώντας εκεί που αυτός δεν φτάνει (πχ επιθέσεις σε συνδικαλιστικούς φορείς) και ταυτόχρονα διατηρεί τη δική της αυτοτέλεια, ξεδιπλώνοντας τη δικιά της ατζέντα που φτάνει μέχρι και δολοφονίες αγωνιστών όπως του Παύλου Φύσσα. Η ΧΑ παραμένει ισχυρή εκλογικά και πολιτικά. Από την άλλη πλευρά δεν έχουν ευοδωθεί, αν και δεν έχουν εγκαταλειφθεί, και τα **σχέδια ανασυγκρότησης του ακροδεξιού χώρου**, ακόμα και η χρήση μιας «διαφορετικής» Χρυσής Αυγής ή τμήματός της, όπως δείχνει σειρά κινήσεων, αποδεικνύοντας ότι ο όψιμος κυβερνητικός «αντιφασισμός» δεν αποτελεί απάντηση στο φασιστικό φαινόμενο, αλλά η αντιφασιστική πάλη χρειάζεται να γίνει πλατιά υπόθεση του ενιαίου αγώνα εργαζομένων και νεολαίας.

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** με την παρουσίαση των κυβερνητικών του «δεσμεύσεων» στην ΔΕΘ και με τη συνολική του παρουσία αποσαφηνίζει το περιεχόμενο της πολιτικής και της κυβερνητικής του πρότασης. Κάνει συνεχώς υποχωρήσεις και αρνείται κάθε ριζοσπαστικό στοιχείο. Είναι ενδεικτική η θέση του απέναντι στο χρέος και η συνεχή υποχώρησή του. Η κυβερνητική του πρόταση είναι **κυβέρνηση εθνικής ή κοινωνικής σωτηρίας**, με πυρήνα τον ΣΥΡΙΖΑ (με επιδίωξη αυτοδυναμίας) και με πολιτική που θα παίρνει ορισμένα μέτρα ανάσχεσης της πιο ακραίας φτώχειας, χωρίς να ανατραπούν οι «δεσμεύσεις της χώρας», ουσιαστικά χωρίς κατάργηση του μνημονίου και καταγγελία δανειακών συμβάσεων, με σεβασμό στο Σύμφωνο Σταθερότητας, τις συνθήκες της ΕΕ και τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς. Το πρόγραμμά του αποδέχεται βασικούς κόμβους της επίθεσης (ευρώ, χρέος) και αυτό αξιοποιείται από την ηγεσία του, με τις διαρκείς δεξιές μετατοπίσεις του, στην επιλογή του να εκφράσει μερίδες της αστικής τάξης. Συμπερασματικά, το κυβερνητικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ εντάσσεται στα πλαίσια της αστικής διαχείρισης του μνημονιακού κεκτημένου, ακόμα κι αν πλευρές του ευαγγελίζονται παλαιότερου τύπου κοινωνικά συμβόλαια, τα οποία δεν μπορούν να επανασυναφθούν εν μέσω κρίσης.

Το **ΚΚΕ** παρεμβαίνει προβάλλοντας ένα σύνολο **οικονομικών κυρίως αιτημάτων** σε συνδυασμό με την **γενικόλογη προβολή της ασαφούς λαϊκής εξουσίας**. Αν και διακηρυκτικά δεν αρνείται την αναγκαιότητα για επαναστατικές αλλαγές και ανατροπές, στην ουσία αρνείται το ξέσπασμα μαζικών μαχητικών αγώνων στο σήμερα, με τη δικαιολογία ότι όποια κινηματική ανάταση είναι επικίνδυνη για την κυβέρνηση, προωθεί το ΣΥΡΙΖΑ ως εναλλακτική κυβέρνηση που θα εφαρμόζει την ίδια πολιτική. Το ΚΚΕ με ηττοπαθή τρόπο υποτιμά τη δυνατότητα του λαού να κερδίζει στο σήμερα με τους αγώνες του και ουσιαστικά καλεί σε αγώνες διαμαρτυρίας απέναντι στην κυρίαρχη πολιτική, ενώ σχεταριστικά απομονώνεται από κάθε μετωπική κινηματική δράση. Αντιτίθεται και επιτίθεται με σφοδρότητα στη λογική και στις προτάσεις για αποφασιστικό αγώνα διαρκείας, με κλιμάκωση του ενδοαριστερού εμφυλίου. Καταλήγει λοιπόν, στο ξεπούλημα μιας σειράς αγώνων, εφόσον αυτοί δεν ελέγχονται από τις συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΠΑΜΕ, ενσωματώνοντας και καλλιεργώντας ταυτόχρονα συνείδηση και κουλτούρα υποταγής και ηττοπάθειας και εγκλωβίζει τα εργατικά- λαϊκά κομμάτια με τα οποία επικοινωνεί. Στις κρίσιμες καμπές της ταξικής πάλης, όπως η απεργία των καθηγητών έχει παίξει αντικειμενικά σταθεροποιητικό ρόλο.

Εκπαίδευση και αναδιάρθρωση

Στην Ελλάδα του σήμερα και η νεολαία γίνεται πεδίο πειραματισμού για την υπέρβαση της κρίσης από τις δυνάμεις του κεφαλαίου. Προκειμένου η νέα γενιά να εμπεδώσει την πραγματικότητα της κρίσης και τη διαμόρφωση ενός εργαζόμενου ευέλικτου, φτηνού, εξειδικευμένου, αναλώσιμου, κινητικού, πειθήνιου και εξατομικευμένου, η εκπαίδευση οφείλει να ευθυγραμμιστεί ταχύτερα και με έντονα αυταρχική μεθοδολογία επιβολής των επιδιώξεων της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης με τις αναδιαρθρώσεις στην παραγωγή, την ανάγκη εύρεσης νέου πεδίου κερδοφορίας και τις νέες εργασιακές σχέσεις. Σε αυτή την κατεύθυνση, ακριβώς επειδή δεν υπάρχει πλήρως διαμορφωμένο υπόδειγμα από τον αστικό συνασπισμό εξουσίας που να εξασφαλίζει την ανάκαμψη της καπιταλιστικής κερδοφορίας, αντίστοιχα δεν υπάρχει και

πλήρες πρότυπο για τους εκπαιδευτικούς μηχανισμούς αλλά ένα σύνολο πειραματισμών με βασικές κατευθύνσεις τη διάλυση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα του πανεπιστημίου και την ένταση της επιχειρηματικής λειτουργίας.

Διάλυση δημόσιου - δωρεάν χαρακτήρα του πανεπιστημίου, ένταση της επιχειρηματικής λειτουργίας.

Τα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ σε κάθε επίπεδο λειτουργίας τους, χάνουν το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα. Μέσα από τη συστηματική, μεθοδευμένη και οριστική διάλυση των υπάρχουσών δομών (χρόνια υποχρηματοδότηση, ελλείψεις προσωπικού κλπ.). Η κατάργηση των δωρεάν συγγραμμάτων και η επιβολή διδασκτρών σε ένα επόμενο στάδιο, όπως και το πέρασμα λειτουργιών του πανεπιστημίου όπως η σίτιση και η στέγαση σε ιδιώτες έρχονται να καταργήσουν εντελώς την έννοια της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης. Αντ' αυτού, οι φοιτητές θα μπορούν να παίρνουν φοιτητικά δάνεια ως λύση απέναντι στην εξάλειψη των φοιτητικών παροχών. Παράλληλα, αναγνωρίζεται η ιδιωτική εκπαίδευση, καθώς μέσω κατατακτήριων εξετάσεων υπάρχει η δυνατότητα ένταξης σε ΑΕΙ-ΤΕΙ αποφοίτων ΙΕΚ, ενώ πλέον όλα τα ιδιωτικά πανεπιστήμια θα έχουν αναγνωρισμένους τίτλους σπουδών. Παράλληλα με αυτό τον τρόπο, επιχειρείται να εμπεδωθεί πλήρως μια επιχειρηματική αντίληψη όσο αφορά τη διαχείριση των εκροών καθώς και την ίδια τη λειτουργία του πανεπιστημίου. Χαρακτηριστικό η αξιοποίηση της χρηματοδότησης θα γίνεται στην κατεύθυνση της εμπέδωσης των αναδιαρθρωτικών τομών με μοχλό την αξιολόγηση για τα ιδρύματα και παράλληλα της αξιοποίηση των ερευνητικών δομών με ανταποδοτικά κριτήρια. Τέλος, σχολές με ερευνητική δραστηριότητα δημιουργούν οι ίδιες ΝΠΙΔ στο εσωτερικό τους, ενώ ακόμα και οι Ειδικοί Λογαριασμοί Κονδυλίων και Έρευνας συγκροτούνται θεσμικά με επιχειρηματικούς όρους. Η χρηματοδότηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ συνδέεται άμεσα με την ανταπόκριση στα κριτήρια αξιολόγησης. Για πρώτη φορά επιτρέπεται η ιδιωτική χρηματοδότηση των πανεπιστημίων, με τη δυνατότητα μάλιστα ιδιωτών να χρηματοδοτούν συγκεκριμένες έδρες και μαθήματα, βρίσκοντας επιπλέον και έναν πιο άμεσο και ευέλικτο τρόπο να μεταβάλλουν και να εξειδικεύσουν τα προγράμματα σπουδών. Την ίδια ώρα στις σχολές πρώτης ταχύτητας του ελληνικού καπιταλισμού, χωρίς να αμφισβητείται ο κυρίαρχος ρόλος του κράτους, εμφανίζονται εταιρίες-χορηγοί με στόχο τον προσανατολισμό της έρευνας στις ανάγκες του κεφαλαίου.

Τσάκισμα πτυχίων και εργασιακής προοπτικής.

Οι μεταρρυθμίσεις στα πανεπιστήμια έρχονται να κάνουν ακόμα πιο δυσοίωνα την εργασιακή προοπτική της νεολαίας, η οποία έτσι κι αλλιώς έχει να αντιμετωπίσει τα εφιαλτικά ποσοστά της ανεργίας, καθώς και την απουσία της οποίας εργασιακής κατοχύρωσης. Η διάσπαση των προγραμμάτων σπουδών σε κύκλους, η κατάργηση των ενιαίων πτυχίων και η αντικατάστασή τους από τους ατομικούς φακέλους προσόντων εισάγουν το φοιτητή σε μία πλήρως εξατομικευμένη διαδικασία σπουδών. Σ' αυτό συμβάλει επικουρικά και η κατεύθυνση δημιουργίας προγραμμάτων σπουδών «πολλών ταχυτήτων» εντείνοντας με αυτό τον τρόπο των επιχειρούμενο κατακερματισμό των αποφοίτων, και πλέον ο νέος απόφοιτος θα βρίσκεται σε μία συνεχή διαδικασία ανταγωνισμού, σε ένα διαρκές κυνήγι συλλογής τίτλων σπουδών, προσόντων και πιστωτικών μονάδων μέσα από σεμινάρια, ιδιωτικές σπουδές και προγράμματα δια βίου μάθησης. Εναντία δηλαδή σε οποιαδήποτε μορφή συλλογικής κατοχύρωσης

Σήμερα όταν η ανεργία στους νέους αποκτά δομικά χαρακτηριστικά, ο κατακερματισμός τους είναι απαραίτητος για να παγιώνεται η ατομική ένταξη του εργαζόμενου στη νέα εργασιακή πραγματικότητα. Αυτό με τη σειρά του επιβάλλει ένα κλίμα γενικευμένου ανταγωνισμού που διαρρηγνύει και τις βασικές όψεις της συλλογικής συνείδησης του φοιτητικού σώματος και δημιουργεί το πρόσφορο έδαφος για την κυριαρχία εξατομικευμένων κοινωνικών συμπεριφορών σταθεροποιώντας την φύση και τα χαρακτηριστικά της επιχειρούμενης αλλαγής εντός του πανεπιστημίου που ταυτίζεται απόλυτα με την ριζική αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων (όπου κυριαρχούν οι ατομικές συμβάσεις εργασίας, τα ωράριο-λάστιχο, η ανασφάλιστη φθηνή και ευέλικτη απασχόληση).

Αυταρχικοποίηση της λειτουργίας των ιδρυμάτων- Χτύπημα στις δημοκρατικές ελευθερίες και κεκτημένα, χτύπημα στο άσυλο.

Στοιχείο της περιόδου με ιδιαίτερη σημασία όπως φάνηκε και από τις πρόσφατες εξελίξεις, αποτελεί η πλήρης εμπέδωση του δόγματος μηδενικής ανοχής που συναντάμε καθημερινά στην Ελλάδα της κρίσης και εντός πανεπιστημίου. Οι πρυτανικές αρχές και το υπουργείο παρακάμπτουν οποιαδήποτε συλλογική απόφαση (φοιτητών, διοικητικών κτλ) ως τυπικότητα, εξουτελίζοντας τη συνδικαλιστική δράση. Παράλληλα, οποιοσδήποτε κινητοποιείται αντιμετωπίζεται περίπου ως τρομοκράτης. Άλλωστε η ανάδειξη νέων αυταρχικών πρυτανειών αναδιατάσσει πλήρως το συσχετισμό δύναμης μεταξύ φοιτητικού σώματος και καθηγητών και εντείνει την εκδικητικότητα που θα μπορεί να έχει το καθηγητικό μπλοκ απέναντι σε φοιτητές. Στα παραπάνω τομή αποτελεί η αυταρχική απάντηση των κινητοποιήσεων στην πρυτανεία του ΕΚΠΑ με ΜΑΤ και αποκλεισμό του χώρου από εργαζόμενους και φοιτητές αλλά και η δίωξη πληθώρας αγωνιστών της ΕΑΑΚ με όρους προσωπικής καταστολής και τρομοκρατίας. Η παραβίαση του ασύλου γίνεται καθημερινό φαινόμενο, πολλές φορές με χαρακτηριστή επίδειξη δύναμης από τις δυνάμεις καταστολής και συγκεκριμένη στοχοποίηση συνδικαλιστών ή πολιτικά επικίνδυνων φοιτητών. Στόχος αυτής της τεράστιας επίθεσης είναι η πλήρης εμπέδωση της ήττας και του φόβου του αγώνα από τη νεολαία, με καθοριστικό, συμβολικά και πολιτισμικά για την νεότερη Ελλάδα, το άσυλο και τον χώρο του πανεπιστημίου.

Εντατικοποίηση του ρυθμού σπουδών

Ταυτόχρονα και η καθημερινότητα των φοιτητών τείνει ολοένα και περισσότερο να προσαρμοστεί πλήρως στα πλαίσια της κανιβαλικής πραγματικότητας. Η εντατικοποίηση των σπουδών και ένας «νέος» επιστημονισμός προωθούνται, με κυρίαρχο μοχλό πίεσης το υπαρκτό και τεράστιο πρόβλημα της επιβίωσης που βιώνουν ολοένα και μεγαλύτερα κομμάτια φοιτητών. Οι διαγραφές φοιτητών παρέα με την πίεση για άμεση εύρεση εργασίας (ειδικά στα ΤΕΙ), ωθούν την πλειοψηφία των φοιτητών στην πειθάρχηση στη σύγχρονη πραγματικότητα, στην εμπέδωση του ατομικού δρόμου, ως μοναδικού τρόπου για να καταφέρουν να ξεφύγουν από το μέλλον της ανεργίας και της μετανάστευσης, πατώντας μάλιστα επί πτωμάτων.

Οι βασικές κατευθύνσεις που περιγράφηκαν παραπάνω εξειδικεύονται στα εξής:

Οργανισμοί ιδρυμάτων

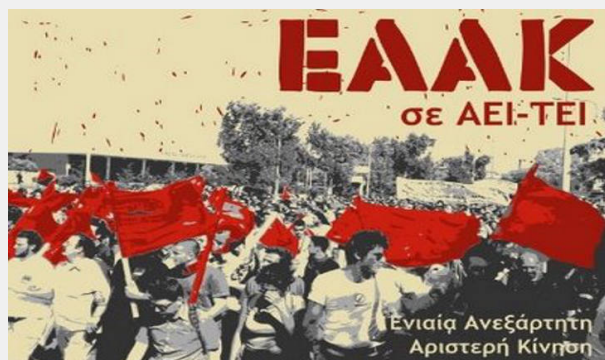
Ο οργανισμός είναι ένα πλαίσιο αρχών και κανονισμών, που μάλιστα βρισκόταν εντός του νόμου Διαμαντοπούλου και το οποίο θα διέπει τη διοικητική, την ακαδημαϊκή και την οικονομική λειτουργία του ιδρύματος, σύμφωνα όμως πάντα με τις κατευθύνσεις και τις μεταρρυθμίσεις που προωθεί το Υπουργείο Παιδείας. Πρακτικά, οι οργανισμοί θα είναι ένα πολυνομοσχέδιο της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης με άλλη μορφή, λιγότερο προφανή και δυσκολότερα αντιμετωπίσιμη, μέσα στη οποία περιέχονται από παραδοσιακές κατευθύνσεις για το πανεπιστήμιο (δίδακτρα, διάσπαση πτυχίων, πιστωτικές μονάδες, σύντομοι κύκλοι σπουδών, σχολές δια βίου μάθησης, παραχώρηση ανθρώπινου δυναμικού και υλικών υποδομών στην ιδιωτική πρωτοβουλία, ίδρυση επώνυμων εδρών κτλ.). Δίνουν μεγάλη ευελιξία στην επίθεση ανά ίδρυμα για την εφαρμογή της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης.

Διαγραφές

Το μέτρο αυτό παίζει καθοριστικό ρόλο στο στη διαβάθμιση των επιπέδων εκπαίδευσης εσωτερικά του πανεπιστημίου αλλά και εξ αντανάκλασής στις υπόλοιπες βαθμίδες. Πλάι με τους κύκλους σπουδών δημιουργείται ένα ασφυκτικό πεδίο φοίτησης και όρων σπουδών, το οποίο οδηγεί στον αποκλεισμό φοιτητών από την τριτοβάθμια εκπαίδευση μέσα από ένα σύνολο κριτηρίων(οικονομικά, πειθάρχησης, συμμόρφωσης) και στην εξώθησή τους σε άλλες επιλογές. Ταυτόχρονα πιέζει ιδιαίτερα τους φοιτητές που

βρίσκονται σε δυσχερή οικονομική κατάσταση. Αυτό προφανώς γίνεται για την αντίστοιχη διαμόρφωση με πιο καθαρό τρόπο των διαφορετικών ταχυτήτων εργαζομένων, αλλά και για την μεγαλύτερη οικονομική αποδοτικότητα του πανεπιστημίου (αξιολόγηση, πιστοποιήσεις, υποχρηματοδότηση). Επιπλέον με το τσάκισμα του φοιτητικού κινήματος και την εμπέδωση της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης οι διαγραφές αποσκοπούν μακροπρόθεσμα στη χάραξη χαρακτηριστικών στους φοιτητές στην κατεύθυνση διαμόρφωσης νέου μοντέλου εργαζομένου. Τέλος η απειλή των διαγραφών αξιοποιείται για την προώθηση των οργανισμών.

ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Το φοιτητικό κίνημα τα τελευταία χρόνια των αλλεπάλληλων μέτρων και μνημονίων που επιβάλουν κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ έχει δώσει μεγάλες μάχες που πρέπει να χρησιμοποιηθούν από όλο το μαχόμενο κομμάτι του σαν παρακαταθήκες για τη συνέχεια και την αναβάθμιση του κινήματος μπροστά στις νέες προκλήσεις. Άρα η ανάγκη επανεμφάνισης του φοιτητικού κινήματος στο προσκήνιο με μαζικούς όρους προβάλλει πιο επιτακτική από ποτέ. Ακριβώς γιατί η μετάλλαξη του πανεπιστημίου,

όπως επιχειρείται, θα καταργήσει στοιχειώδη λαϊκά κεκτημένα όπως αυτό της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης, θα αναιρέσει κάθε δικαίωμά μας τόσο στο κομμάτι των σπουδών όσο και μετέπειτα στην εργασία. Απέναντι στον ατομικισμό και τα ιδεολογήματα της μετανάστευσης, του εξωτερικού και της καριέρας σε κάποια άλλη χώρα που αναπαράγονται, θα γίνουμε η γενιά που θα παλέψει για το δικαίωμά της να σπουδάσει, για το δικαίωμά της να εργαστεί, για το δικαίωμά της να μην αφήσει τον χώρο που γεννήθηκε και μεγάλωσε. Γι' αυτό είναι επιτακτική η ανάγκη ανασυγκρότησης ενός συνολικού μαχητικού λαϊκού κινήματος απερίθωτου για τα συμφέροντά του και να ανατραπούν οι φορείς της επίθεσης και το σύνολο της αντιλαϊκής πολιτικής. Πολύ περισσότερο, όμως, γιατί αυτή τη στιγμή η νεολαία βρίσκεται σ' ένα σημαντικό μεταίχμιο: αυτό της βίαιης εξατομίκευσης ή του συλλογικού αγώνα.

Γι' αυτό παλεύουμε για ένα φοιτητικό κίνημα:

Αντικυβερνητικό, αντιμνημονιακό, αντιΕΕ, αντιαναδιαρθρωτικό. που θα διαμορφώνει ένα πλειοψηφικό ρεύμα αμφισβήτησης, που θα αρνείται το μέλλον ανεργίας και μετανάστευσης που διαμορφώνουν για τη γενιά μας, που θα αρνείται να ζήσει σ' ένα πανεπιστήμιο όπως αυτό που περιγράφουν οι νόμοι Αρβανιτόπουλου-Διαμαντοπούλου και τα νέα μέτρα. Αντικυβερνητικό στη βάση της αντιπαράθεσης με την κυβερνητική πολιτική στο εσωτερικό του πανεπιστημίου, το μπλοκάρισμά της και την ανατροπή της, αλλά και στη βάση της αντιπαράθεσης με τη μνημονιακή πολιτική μαζί με το λαό, που θα ανατρέψει κυβέρνηση και μνημόνια. Με αντιΕΕ στίγμα από τη σκοπιά της σύγκρουσης με όλες τις πολιτικές επιλογές της ΕΕ για το χώρο της εκπαίδευσης (Μπολόνια, Λισσαβόνα, ΚΕΧΑΕΕ), τη συνολικότερη αντιλαϊκή πολιτική αλλά και από τη σκοπιά της διαμόρφωσης της συνείδησης ότι υπάρχει άλλος δρόμος χωρίς ΕΕ, ευρώ, χρέος. Έμφαση σε μια διαδικασία με κινηματικό και όχι διαχειριστικό χαρακτήρα, με συμβολή του κάθε φοιτητή σε όλες τις δράσεις και τις κινητοποιήσεις, και όχι με τη λογική της ανάθεσης είτε σ' ένα πολιτικό δυναμικό είτε σε μια κυβέρνηση που ως «από μηχανής θεός» θα καταργήσει αυτές τις κατευθύνσεις. Περιγραφή ενός ανατρεπτικού φοιτητικού κινήματος γιατί η επανεμφάνισή του στο προσκήνιο, η συντριβή της αναδιάρθρωσης θα απελευθερώσει μια δυναμική συνολικά στο χώρο της νεολαίας που θα είναι ικανή να εμφανίσει τη γενιά μας στο δρόμο με αίτημα την ανατροπή όλης αυτής της πολιτικής της κοινωνικής βαρβαρότητας που βιώνουμε τα τελευταία χρόνια.

Με παλλαϊκή- πανεολαϊστική απεύθυνση. Το φοιτητικό κίνημα κατέχει ένα ειδικό ρόλο τόσο στο κίνημα της νεολαίας όσο και στο εργατικό-λαϊκό κίνημα συνολικά: καταφέρνει να ενοποιεί υπό αντίξοες

συνθήκες όχι μόνο τη νεολαία αλλά και συνολικά το λαό. Η νέα γενιά βρίσκεται στη χειρότερη από τη μεταπολίτευση κι έπειτα. Την ίδια στιγμή αναδιαρθρώνει συνολικά τους όρους ζωής της: από το «Νέο Λύκειο» μέχρι το Νόμο Διαμαντοπούλου και το Σύμφωνο Πρώτης Απασχόλησης, η νεολαία βρίσκεται απέναντι σε μια συνολική επίθεση. Τα παραπάνω εξαναγκάζουν τη γενιά μας σε ένα συνεχή κύκλο επανακατάρτισης, ανεργίας και επισφαλούς εργασίας. Γι' αυτό το φοιτητικό κίνημα μπορεί και πρέπει να παίξει καθοριστικό ρόλο στη συγκρότηση ενός νεολαιίστικου κινήματος που θα διεκδικήσει τα δικαιώματα και τις ανάγκες μας.

Αμεσοδημοκρατικό και ανεξάρτητο. που θα δημιουργεί τις δικές του μορφές οργάνωσης, αυτοτελείς και ανεξάρτητες από την κατεστημένη πολιτική των εκπροσώπων και των επιτελείων, που θα στηρίζεται στις γενικές συνελεύσεις όπου οι ίδιοι οι φοιτητές θα παράγουν πολιτική με βάση τις ανάγκες και τα δικαιώματα τους. Που λειτουργεί σαν ζωντανό κύτταρο πολιτικής και ζύμωσης του κόσμου του αγώνα, του κάθε αγωνιστή που θα κάνει κτήμα του το συλλογικό συμπέρασμα στη βάση της συνδιαμόρφωσης και της σύνθεσης. Που θα συνδυάζει την παράδοση του νικηφόρου τριπτύχου Συνελεύσεις-Καταλήψεις-Διαδηλώσεις με νέες πολυποικίλες μορφές που αναδείχτηκαν και στη μάχη των πλατειών.

Μετωπικό και σύμμαχο, με το σύνολο των χώρων της εκπαίδευσης. Που θα παλεύει για έναν ενιαίο και δημοκρατικό συντονισμό των φοιτητικών και σπουδαστικών συλλόγων, που θα προσπαθεί να συντονίζεται με άλλες αγωνιζόμενες μερίδες της εκπαίδευσης και της κοινωνίας. Φοιτητικό κίνημα σε ΑΕΙ και ΤΕΙ γιατί τα συμφέροντα φοιτητών-σπουδαστών είναι κοινά, κοινά με τις ανάγκες και τα δικαιώματα των εργαζομένων και όχι του καθηγητικού κατεστημένου. Με απεύθυνση και κάλεσμα σε κοινό αγώνα προς το μαθητικό κίνημα και τους μαθητές που προετοιμάζονται να γίνουν η γενιά της οικονομικής και κοινωνικής εξαθλίωσης.

Πανελλαδικό. που θα ενοποιεί το σύνολο της σπουδάζουσας νεολαίας πάνω στη βάση των κοινών αναγκών και δικαιωμάτων της, ενώ θα δρα ενάντια σε κάθε προσπάθεια των καθεστωτικών παρατάξεων να διαπραγματευτούν, στο όνομα του φοιτητικού κινήματος, τους όρους υποταγής των φοιτητών. Κόντρα στη λογική της ΔΑΠ για συγκρότηση του ΕΣΥΦ (Εθνικό Συμβούλιο Φοιτητών), με ένα φοιτητικό κίνημα διαρκείας του οποίου η πανελλαδική δράση θα κατοχυρώνεται μέσα από τις ανοιχτές διαδικασίες του πανελλαδικού Συντονιστικού Γενικών Συνελεύσεων, καθώς και των ανοιχτών συντονιστικών επιτροπών τους σε περίοδο όξυνσης. Ενός φοιτητικού κινήματος που θα ανασυγκροτείται αγωνιστικά στο διαρκές της μάχης με την κυρίαρχη πολιτική, θα συμβάλλει στη συνεχή αναζωογόνηση των φοιτητικών συλλόγων. Ταυτόχρονα, στοχεύει στην ενδυνάμωση των Γενικών Συνελεύσεων, φροντίζοντας παράλληλα στην πορεία της μάχης να αναβαθμίζει τις διαδικασίες κινηματικού συντονισμού τους. Ενάντια σε οποιαδήποτε προσπάθεια συγκρότησης της ΕΦΕΕ και των τοπικών οργάνων της που θα κινείται στην προοπτική γραφειοκρατικοποίησης του φοιτητικού κινήματος και των διαδικασιών του και θα παίζει το ρόλο επίσημου συνομιλητή με την κυβέρνηση. Ένα φοιτητικό κίνημα που θα συγκροτείται σε ζωντανούς φοιτητικούς συλλόγους, με κοινό δημοκρατικό εκλογικό κανονισμό.

Πολύμορφο με εξωστρέφεια. Που θα αξιοποιεί όλες τις μορφές πάλης και θα βρίσκει νέους δημιουργικούς τρόπους να ξεδιπλώνει τον αγώνα του και να τον ανοίγει στην υπόλοιπη κοινωνία. Που θα συντονίζεται και θα επικοινωνεί με όλα τα πληττόμενα κομμάτια της κοινωνίας, ιδιαίτερα σε μια εποχή που αυτά πολλαπλασιάζονται λόγω της κρίσης. Που δίνει ριζοσπαστική προοπτική στη δημιουργικότητα μέσα από ζωντανές διαδικασίες και δρώμενα. Που θα πειραματίζεται με δράσεις αλληλεγγύης στο εσωτερικό των φοιτητικών συλλόγων, και θα ανοίγει αντίστοιχα το ζήτημα του φασισμού συνολικά στη νεολαία.

Η οργάνωση του φοιτητικού κινήματος περνάει μέσα από τους φοιτητικούς συλλόγους ως το σωματείο των φοιτητών με κέντρο τις Γενικές Συνελεύσεις. Βασικός μοχλός και πυροκροτητής του φοιτητικού κινήματος αποτελεί το πετυχημένο εγχείρημα των σχημάτων της Ενιαίας Ανεξάρτητης Αριστερής Κίνησης. Με ξεκάθαρο ηγεμονικό- πρωτοπόρο ρόλο στις πρόσφατες κινητοποιήσεις του, με διακριτό,

ριζοσπαστικό και ανεξάρτητο λόγο και παρέμβαση μέσα στις σχολές κόντρα στις συντεχνιακές λογικές, κόντρα στις παρατάξεις-ιμάντες μεταβίβασης κομματικών οδηγιών. Με πρόταση κοινής δράσης σε όλες τις ριζοσπαστικές αριστερές δυνάμεις στο εσωτερικό των φοιτητικών συλλόγων αλλά και στους ανένταχτους αριστερούς φοιτητές, για την οικοδόμηση ενός φοιτητικού κινήματος ανατροπής του μνημονίου της εκπαίδευσης και συνολικά της μνημονιακής πολιτικής. Η ΕΑΑΚ θα πάρει τις αναγκαίες πρωτοβουλίες διαλόγου με όλες τις ριζοσπαστικές δυνάμεις και αγωνιστές εντός των φοιτητικών συλλόγων στη βάση των πολιτικών της κεκτημένων.

Η ΕΑΑΚ παλεύει για δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλους, δουλειά με δικαιώματα και λαϊκές ελευθερίες. Σε αυτήν την κατεύθυνση ως σχήματα της ΕΑΑΚ συζητάμε, εξειδικεύουμε και διαμορφώνουμε αιτήματα πάλης για το κάθε φοιτητικό σύλλογο.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΡΗΞΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ - ΕΕ - ΔΝΤ - ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Μπροστά σε αυτή τη βαθιά και δομική κρίση του καπιταλισμού και μπροστά στην τεράστια επίθεση του κεφαλαίου, η ανάγκη εμφάνισης ενός μαζικού-λαϊκού κινήματος ανατροπής της πολιτικής αυτής, φαντάζει μεγαλύτερη από ποτέ. Η βίαιη φτωχοποίηση μπορεί να φέρει βίαιη στροφή στον ατομικό δρόμο και ανταγωνισμό, τις βάσεις πάνω στις οποίες ο φασισμός σήμερα εξαπλώνεται δηλαδή, στο βαθμό που οι συλλογικοί αγώνες δεν καταφέρουν να εγγυηθούν τα συμφέροντα των κατώτερων λαϊκών στρωμάτων. Παράλληλα, και λόγω αυτών κυριαρχεί η εκλογική αναμονή, στην οποία ενσωματώνεται ο λαϊκός ριζοσπαστισμός και η δυναμική των αγώνων που αναπτύχθηκαν τα προηγούμενα χρόνια. Παρά την ενσωμάτωσή τους, οι αγώνες του προηγούμενου διαστήματος έχουν αφήσει το χνάρι τους στην εμπειρία του λαού και όσο οργή και η αγανάκτηση, συσσωρεύονται στους κόλπους του λαού, υπάρχει η δυνατότητα για τη συγκρότηση ενός ανατρεπτικού και νικηφόρου κινήματος που θα αμφισβητήσει έμπρακτα τη στρατηγική της αστικής τάξης για την Ελλάδα και ταυτόχρονα θα συγκροτήσει προοπτική για έναν άλλο δρόμο. Κομβικός σε αυτό το σημείο είναι ο ρόλος του εργατικού κινήματος και η ανάγκη ταξική του ανασυγκρότησης. Η συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, η λογική της μόνιμης συνδιαλλαγής με το κράτος και της εργασιακής ειρήνης δεν μπορούν να απαντήσουν στα ερωτήματα και στις αγωνίες του μεγαλύτερου κομματιού των εργαζομένων. Παράλληλα, φάνηκε ότι σχέδια περιχαράκωσης και σεχταρισμού, δημιουργίας πιο σκληρών κομματικών μπλοκ όπως το ΠΑΜΕ, μπορεί να έχουν μαχητικότερο πολιτικό λόγο, αλλά δεν μπορούν να πρωταγωνιστήσουν σε μια διαδικασία κοινωνικών και εργατικών εκρήξεων, σε μια κατεύθυνση παρατεταμένου λαϊκού πολέμου, καθώς και στη διαμόρφωση ενός διαφορετικού πεδίου στο εργατικό κίνημα (όπως η απροθυμία συγκρότησης αριστερού προγραμματικού προεδρείου στην ΑΔΕΔΥ). Είναι λοιπόν αναγκαίο να αναπτυχθεί ένα διαφορετικό αγωνιστικό ρεύμα στο εσωτερικό των εργαζομένων βασισμένο στις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες εντός των πρωτοβάθμιων σωματείων και να εκφράσει ένα διακριτό στίγμα πραγματικής σύγκρουσης με την πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ, την εργοδοσία και τους μηχανισμούς του κράτους, σε επίπεδο αιτημάτων και μορφών πάλης για την ανατροπή τους. Τηρώντας παράλληλα διαχωριστικές γραμμές απέναντι σε λογικές περιχαράκωσης και λογικές διαχείρισης-συνδιαλλαγής και να ενσωματώσει και άλλα σωματεία και ομοσπονδίες που κινούνται σε αγωνιστική κατεύθυνση στο εσωτερικό του. Ένα ρεύμα που θα επιδιώκει το συντονισμό των πρωτοβάθμιων σωματείων, των απεργιακών επιτροπών και της επισφάλειας και της ανεργίας. Θα επιδιώκει τη δημιουργία εργατικών σωματείων όπου επικρατεί συνδικαλιστική έρημος, τα οποία θα δείχνουν μια ελπιδοφόρα κατεύθυνση για το εργατικό κίνημα. Η αυτοτελής παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς είναι καθοριστικής σημασίας για την ενδυνάμωση αυτού του ρεύματος, αλλά και την ηγεμονία ενός προγράμματος που συγκρούεται με τους πυλώνες της αστικής πολιτικής ανοίγοντας δρόμους συνολικής ανατροπής και χειραφέτησης. Ιδιαίτερα κρίσιμη η ενδυνάμωση των πρωτότυπων δομών αυτοοργάνωσης. Λαϊκές συνελεύσεις, δίκτυα αλληλεγγύης, εργατικές λέσχες, αντιφασιστικές πρωτοβουλίες οφείλουν να αποτελέσουν βασικά όπλα του λαϊκού κινήματος, αξιοποιώντας τόσο τον πλούτο της κουβέντας που μπορεί να προκύψει όταν η πολιτική περνάει στα χέρια του λαού αλλά θωρακίζοντας παράλληλα το λαό απέναντι στη φασιστική απειλή αλλά

και τις συνθήκες φτώχειας και πείνας.

Η Ε.Α.Α.Κ. θα πρέπει το επόμενο διάστημα να πάρει πρωτοβουλίες κοινού πολιτικού συντονισμού με όλα τα σχήματα στους εργασιακούς, εκπαιδευτικούς και μαθητικούς χώρους ώστε η αντικαπιταλιστική αριστερά να εμφανιστεί ενιαία με τους καλύτερους δυνατούς όρους στους κοινωνικούς αγώνες της επόμενης περιόδου.

ΜΕ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ - ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ, ΤΩΝ ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ!

Η Ε.Α.Α.Κ. έχει ιστορικά παίξει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση μιας σύγχρονης αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς, αναγκαίας και χρήσιμης για το λαό και τους αγώνες του. Που θα είναι ανεξάρτητη από την αστική πολιτική και ιδεολογία σε περιεχόμενο και μορφές και θα συγκρούεται ουσιαστικά με το κεφάλαιο και την πολιτική του, τόσο στα άμεσα ζητήματα όσο και με το στρατηγικό της σχέδιο.

Μια τέτοια αριστερά δεν μπορεί παρά να είναι:

- Αντικαπιταλιστική γιατί στην εποχή της βαθιάς, δομικής κρίσης του καπιταλισμού η Αριστερά χρειάζεται να έχει στρατηγικό εξοπλισμό απέναντι στον αντίπαλο και να προσανατολίζει το κίνημα, όχι σε μια λογική να περάσει η «μπόρα» αλλά στη λογική της συνολικής ρήξης, που θα συγκρούεται με το σχέδιο της αστικής τάξης και τις στρατηγικές τις επιλογές, βοηθώντας το κίνημα να επιβάλλει άμεσα πολιτικά ρήγματα που θα κλονίζουν την αστική κυριαρχία. Τέλος, μια αριστερά πραγματικά αντικαπιταλιστική χρειάζεται να αντιμετωπίσει με διαλεκτικό τρόπο το ζήτημα της εξουσίας, οριοθετημένη τόσο από την αναγωγή του σε κάποιο μακρινό μέλλον, όσο και από μια λογική κοινοβουλευτικής διαχείρισης.
- Μαχητική γιατί δεν καταγγέλλει αφηρημένα αλλά συγκρούεται με κάθε σχέδιο και κάθε πυλώνα της αστικής τάξης, ριζοσπαστικοποιεί τους αγώνες σε περιεχόμενο και μορφές πάλης και δεν ενσωματώνει την κρατική και παρακρατική καταστολή. Αριστερά που θα αναγνωρίζει το κίνημα ως βασικό παράγοντα της ανατροπή

Ενωτική-μετωπική γιατί ενώνει τους εργαζόμενους και τη νεολαία σε ένα σχέδιο ρήξης και ανατροπής με την καπιταλιστική βαρβαρότητα, επιδιώκει την κοινή δράση όλων των μαχόμενων δυνάμεων και συσπειρώνει γύρω της όλες τις αντισυστημικές, ριζοσπαστικές δυνάμεις που διαφοροποιούνται έμπρακτα από το ρεφορμισμό και ρίχνονται στην αναζήτηση ενός διαφορετικού δρόμου. Η διαδικασία αυτή αντικειμενικά θα περνάει μέσα από την κοινή δράση στο κίνημα, το διάλογο και την αντιπαράθεση και την από τα κάτω συσπείρωση του μαχόμενου δυναμικού του κινήματος και της αριστεράς, με στόχο το ριζοσπαστικό μετασχηματισμό όλων των τάσεων και αντιλήψεων. Αυτή η αριστερά επιδιώκει τον πολιτικό συντονισμό και τη συνεργασία με άλλες δυνάμεις της αριστεράς. Αυτή η αριστερά επιμένει στο δρόμο της μετωπικής συμπόρευσης των δυνάμεων που αναζητούν έναν άλλο δρόμο χωρίς μνημόνια, χρέος, ευρώ σε ρήξη και αποδέσμευση από την ΕΕ σε σύγκρουση με το κεφάλαιο, ντόπιο και ξένο, που θα αναδεικνύει σε βασικό φορέα της ανατροπής τον οργανωμένο λαό. Ένας τέτοιος δρόμος μπορεί να ανοίξει εάν ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις προβάλλουν ένα πρόγραμμα με στόχους του αντικαπιταλιστικού-μεταβατικού προγράμματος

Σε αυτή τη διαδικασία πρωτοπόρο ρόλο και κεντρικό κορμό θα αποτελεί η αυτοτελής παρουσία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Σε μια τέτοια αριστερά προσφέρει και έχει ακόμα πολλά να δώσει η Ε.Α.Α.Κ. και για αυτό είναι αναπόσπαστο κομμάτι της.